

ÁLVARO CUNQUEIRO

A eternidade para aquel que xorde en primavera
de dentro das fontenlas,
cando a auga mente transparencias mortas
ou no fondo dos alxibes invoca un rostro o nadir.
A memoria, que dorme en cada cousa,
entra tamén nos homes se recordan.
A ti os amieiros recobrados no outono,
as herbas que terá de peitear o vento
e o corazón dourado pola folla erma.
A min os espellos, veladores de sombras,
os sabores dos acios na última vendima,
o recordo de abril na horta do casal.
Agora volverán o ouriol e a cotovía,
madrugará o cervo para atender amores
da amiga e do amigo que partiron.
Que o son da harpa, detido xa nas árbores,
se introduza no corpo do noivado que soñía:
o claro da mañá para el;
agardar as presencias nadas no poema.

DE amar profundamente as frías albas
morren as pílulas
e docemente cantan á dona dos mares
os cinco nomes que lle deu o serán.
De amar e de acordar como o lume dos días
que nos deixou ribeiras
volverás ao meu sono.
E o día que percorras as roitas do comezo
deixarás a túa historia nos espazos do medo,
borraranse na estancia os cadros do perdido,
o recendo a funcho, o sorriso, a fadiga.
De amar e envellecer
coñecerás a noite que espreguiza as chorimas.